

Vše se tady točí kolem zpráv...

 web.litterate.cz/vse-se-tady-toci-kolem-zprav

Vidlák

4 září, 2024

Nebudu vám zatím popisovat legislativní proces evropského parlamentu, protože tohle tady člověk pořádně a do detailu pochopí tak za deset let, ale pojďme si říct pár celkových čísel, ať si uděláte představu o práci europoslance.

Poslanci tady neschvalují zákony, ale zprávy, ze kterých pak vzniknou směrnice a nařízení EU. Většinu směrnic do europarlamentu pošle Evropská komise a v EP se z toho pak stane zpráva. Zprávy se pak projednávají ve výborech, kde se k nim navrhuje pozměňovací návrhy jednotlivých europoslanců. Až se všichni z výboru vyřadí, schválí se soubor pozměňovacích návrhů a zpráva jde na plénum, kde se pak o ní hlasuje a hlasuje se o každém pozměňovacím návrhu zvlášť. Po odhlasování to pak dojde naplnění.

Za funkční období projde evropským parlamentem zhruba čtyři tisíce tisíc zpráv a každá má průměrně dvacet pozměňovacích návrhů. To znamená, že i europoslanec, který nic nedělá a „jen“ jezdí hlasovat na plénum, za svoje funkční období **osmdesát tisíckrát** hlasuje. Pokud europoslanec něco dělat chce, tak ještě chodí na výbory, kterých je čtyřadvacet. Zpravidla je europoslanec v jednom výboru členem a v jednom je náhradníkem. Ondra Dostál je ve výboru ENVI, což je výbor pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin.

V principu se tak pracovitý europoslanec blíže seznámí s jednou dvacetinou všech zpráv a jednou dvacetinou pozměňovacích návrhů. Sám podá také nějaké návrhy a má přehled, jaké potenciální průšvihy se skrývají v práci jeho kolegů z výboru. Se zbytkem se seznámí před plenárním zasedáním, kdy si může přečíst stovky a stovky stránek toho, o čem bude hlasovat.

Prosím vás, strašně jsem to zjednodušil. Vůbec jsem nezmínil (a zatím ani nezmíním) vlastní proces toho, jak se pozměňovací návrhy dělají, navrhují a schvalují. To je další žrout času, který zabere hodiny, dny a týdny. Nezmínil jsem ani další zasedání, kam je zapotřebí chodit.

Není absolutně v lidských silách jednotlivce (ani jeho týmu asistentů), aby bylo možné projít úplně všechno. Evropský parlament vyprodukuje víc papírů, než můžete přečíst, i kdybyste nedělali nic jiného. Proto existují frakce, které sdruží síly, mají nárok na další úředníky a ty už jsou dohromady schopny odsledovat víceméně všechno a zpracovat to takovým způsobem, že jednotliví europoslanci mají šanci vědět, o čem hlasují a rozumět tomu... a nebo alespoň hlasují podle kolegů.

Je běžné, že se do naprosto nesouvisejících zpráv přidávají různé „bomby“. Tedy pozměňovací návrhy, které jsou o něčem úplně jiném, ale složeny dohromady s dalšími návrhy zase odjinud, vytvoří třaskavou směs, díky které nějaká agentura dostane peníze na dovoz migrantů, posílí se zelený úder, zase se něco zakáže a podobně. Proto občas váš eurposlanec občas hlasuje proti něčemu, ačkoliv podle názvu je to dezolátské, ale někde dole je naprosto nepřijatelný pozměňovací návrh, který prošel... a někdy hlasuje pro něco, co je v názvu vlastně líbodémo, ale už je to pozměňovací návrhy vykoštěné a změněné.

Hynek Blaško, který často kritizoval své kolegy za zradu vlasteneckých hodnot odhlasoval během svého funkčního období naprostá zvěrstva. Jen o nich prostě nevěděl, protože si nedohledal všechny pozměňovací návrhy.

Asistenti a úředníci malých frakcí jsou v tomto ohledu něco jako japonská kalkulačka. Mají spóóóustu funkcí. Ale jejich úkol je jako počítačová střílečka z devadesátých let. Shora na vás padají zprávy a pozměňovací návrhy a vy se snažíte je všechny zasáhnout. Ony padají čím dál rychleji a čím dál tím víc. Čistě statisticky vám prostě

občas něco propadne, protože plenárních zasedání je dvanáct do roka, tedy šedesát za pět let a během každého z nich víc než tisíckrát hlasujete.

Když vám něco uteče, udělají pak o vás veselou grafiku, jak jste zradili své voliče... a nikoho nezajímá, že v devadesáti devíti procentech případů jste voliče nezradili a udělali jste všechno správně.

Politické zápolení v Evropském parlamentu probíhá takřka výhradně přes zahlcení jednotlivce. Vyhrává větší skupina. Každý má právo se seznámit se vším, v principu má každý právo do všeho zasáhnout, ale není reálné to stíhat. Pokud něco neprojde, není nic jednoduššího než to do procesu poslat znovu, jen jinak napsané a jinak rozdělené.

A na závěr jedno uvedení fám na pravou míru... Během funkčního období vznikne asi sto zpráv z vlastní iniciativy europoslanců. Je to takzvaná nelegislativní zpráva. Tady se jim říká „vánoční přání.“ Tam jsou ty zakřivení banánů, zákaz vysokých podpatků u kadeřnic a podobné hlouposti. Pak to dostane evropská komise, která to zpravidla shodí a nebo se jí to zalíbí a pak teprve zahájí legislativní proces. Mezi těmito iniciativami byl třeba i zákaz stáčení tachometrů, což evropská komise převzala. Ale zatím se nic ještě nestalo a i kdyby celý proces dneska začal, výsledek bude tak za tři roky i kdyby k tomu skoro nikdo nic neměl. Proces je prostě proces.

Tento článek nevyjadřuje oficiální názor Evropského parlamentu.